

Sergej Karaganov: Století válek? Co dělat?

Pokud přežijeme nadcházející dvě desetiletí...

- CZ24 News | 8. března 2024

SVĚT: Mnoho směrů potřebné politiky bylo již nastíněno v roce 2021 ve Strategii národní bezpečnosti Ruské federace a zejména v Konceptu zahraniční politiky Ruské federace schválené v roce 2023. Opřu se o ně a vynasnažím se jít dál.

Naše cesta je šíp tatarské starověké vůle

Probodl nám hrud'...

... Věčný boj! Klid se nám jen zdá

Přes krev a prach...

Nese se, nese stepní kobyla

A udusává kavyl....

(Alexandr Blok. Na Kulikově poli)

Zahraníční politika

Extrémně nebezpečný svět příštích dvou desetiletí vyžaduje korekci zahraniční a obranné politiky. Psal jsem již, že by měly být založeny na koncepci “pevnost Rusko”, a tedy na maximální možné samostatnosti, suverenitě, ochraně, nezávislosti, koncentraci na vnitřní rozvoj. Ale samozřejmě ne na autarkii, ta je smrtelně nebezpečná. Je třeba rozumná otevřenost pro výhodnou ekonomickou, vědeckou, kulturní, informační spolupráci s přátelskými zeměmi Světové většiny (SV). Otevřenost však není samoučelný cíl, ale prostředek sloužící vnitřnímu materiálnímu a duchovnímu rozvoji. Liberálně-globalistická otevřenost, jak jsme se již přesvědčili, je smrtelně nebezpečná. Snaha o začlenění se stůj co stůj do “mezinárodních řetězců vytváření hodnoty” je prostoduché, když ji sami tvůrci bývalého modelu globalizace rozvracejí a militarizují ekonomické vztahy. Úloha vzájemné závislosti jako nástroje pro udržení míru byla přeceňována již dříve, nyní je převážně nebezpečná. Je třeba se snažit vytvářet “hodnotové řetězce” na svém území, aby se zvýšila jeho soudržnost, zejména pokud jde o součinnost centra země se Sibiří, a přesněji, s přátelskými státy. Nyní je to Bělorusko, většina středoasijských států, Čína, Mongolsko, země ŠOS a BRICS.

Politika “pevnosti Rusko” vyžaduje maximální nezapojení se do konfliktů, které budou propukát během zahájeného “geostrategického zemětřesení”. V nových podmínkách není přímé zapojení aktivem, ale pasivem. Začínají to pociťovat bývalé koloniální mocnosti a zejména USA, které čelí nárůstu antiamerikanismu prostřednictvím útoků na jejich základny. Tato a další zahraniční přímá aktiva budou stále zranitelnější, čemuž stojí za to nepřímou napomáhat zvyšováním vlastních nákladů amerického impéria a podporováním zotavení americké zahraničněpolitické třídy z globalistické hegemonistické nemoci poválečných let, zejména posledního třicetiletí. Do dalšího arménsko-ázerbájdžánského a izraelsko-palestinského konfliktu jsme se velmi zdařile nevtáhli. Ale samozřejmě nelze opakovat ukrajinský neúspěch, kdy se k moci v sousedních zemích dostávají protiruské elity

nebo jsou destabilizovány zvenčí. Největší obavy v tomto ohledu vyvolává Kazachstán. Je třeba v předstihu spolupracovat s dalšími přátelskými zeměmi.

Pro vývoj jen částečně zdařilého východního obratu přes Dálný východ je třeba nová komplexní sibiřská strategie, která volá vpřed, ale i "zpět", k romantice osvojení Zauralí.

"Sibiřizace" Ruska, posun centra jeho duchovního, politického, ekonomického rozvoje směrem k Uralu a celé Sibiři, nejen tichooceánské části, s urychleným rozvojem kromě Severní mořské cesty a širokých dálnic, meridiánových magistrál. Zapojení středoasijských zemí do této strategie s jejich nadbytečnými pracovními silami, ale také nedostatkem vody a velkých vodních kapacit, oživení Severní hedvábné stezky.

Vědomé začleňování do nového světa vyžaduje objevování svých asijských kořenů. Velký ruský panovník, svatý kníže Alexandr Něvský nejenže dostával od Batyje nálepku na vládnutí ve stodole, ale také ji potvrdil v hlavním městě Mongolské říše Karakorumu. V letech 1248-1249 cestoval po území dnešní Střední Asie, jižní Sibiře a Mongolska. Odtud také o několik let později začal vzestup k pozici největšího vládce Číny velký chán, poté císař Kublaj, zakladatel dynastie Jüan, která pod svou vládou sjednotila Čínu, Mongolsko, Koreu a řadu okolních zemí. Víme o něm od Marca Póla. Je téměř jisté, že Alexandr a Kublaj se setkávali. Kublajova matka byla křesťanka a v jeho vojscích bojovali Rusové, rekrutovaní z oblastí kolem Smolenska a Rjazaně. Stejně jako v Alexandrově vojsku bojovali Mongolové, jejichž moc se snažil svrhnout, ale také je používal k obraně před nepřáteli ze Západu, kteří ohrožovali, jak by se nyní dalo říci, identitu Ruska. Historie rusko-čínských vztahů je mnohem hlubší, než se všeobecně předpokládá.

Rusko by se nestalo velkou říší a pravděpodobně by nepřežilo na ruské rovině napadané z jihu, východu, západu, nebýt ovládnutí Sibiře s jejími nezměrnými zdroji. Petr budoval velké impérium, přičemž se z velké části o ně opíral. Poplatky z karavan, které po Severní hedvábné stezce přes Rusko vezly z Číny do Evropy hedvábí a čaj, byly použity k vybavení pluků nové ruské armády.

Opožděně (lépe by to bylo o století dříve) ukončením západní, evropské cesty (na Západě už skoro není co brát, ale svinstvo odtud leze), si ponecháme postevropskou módou zavrhanou velkou evropskou kulturu. Bez ní bychom nevytvořili tu nejlepší literaturu. A bez Dostojevského, Puškina, Tolstého, Gogola, Bloka bychom se nestali velkou zemí a velkým národem.

V nastalých světových podmínkách musí být bezpodmínečnou prioritou rozvoj obranného vědomí ve společnosti, ochota bránit Vlast, i se zbraní v ruce. Počet "sněhových vloček" v naší společnosti musí tát a počet vojáků růst. Je to rozvoj naší konkurenční výhody, potřebné pro svět budoucnosti, dovednost a připravenost bojovat, což je výsledek nelehké historie úspěšného boje o přežití na obrovské rovině, otevřené ze všech stran.

Vektorem dnešní zahraniční politiky je komplexní rozvoj vztahů se zeměmi Světové většiny. Dalším zřejmým, ale dosud neformulovaným cílem je organizování s partnery SV co nejkolidnějšího odchodu Západu z dominantních pozic, které zastával téměř pět století, a USA z hegemonistických, získaných na půldruhého desetiletí od konce 80. let, na skromnější, ale důstojné postavení ve světě. Odhánět je není třeba. Vzhledem k vektoru západního vývoje odejdou sami. Ale je nutné tvrdě potlačovat boje zadního voje stále silného organismu. Za pár desítek let může dojít i k částečnému obnovení normálních vztahů. Ale není to samoučelný cíl.

V novém rozmanitém, multireligiózním, multikulturním světě musíme v sobě rozvíjet ještě jednu konkurenční výhodu, a sice internacionalismus, kulturní a náboženskou otevřenost. Ve vzdělávání je kladen zvláštní důraz na studium jazyků, kultur, života zvedajících se zemí a civilizací Asie, Afriky, Latinské Ameriky. V zahraničněpolitickém myšlení je nejen povzbuzovat, ale také pevně navazovat

přeorientování ze zastaralého a již jen ubohého západnictví na jiný svět.

Hodně jsem psal, že je nutná radikální reforma zahraničněpolitického aparátu, což se děje, ale je brzděna byrokratickou a mentální setrvačností, nesoudnými nadějemi na návrat k beznadějně zaniklému status quo ante. Odvážím se riskovat a vyzvu k administrativním opatřením – diplomaté pracující v západních destinacích by měli vydělávat méně než ti, kteří pracují v zemích SV. Nejdůležitějším cílem politiky je vytvořit společně s SV nové instituce, které by pomohly budovat nový svět, odvracely by nebo alespoň brzdily tendence k řadě krizí. OSN je odcházející model, obsazený západní aparátem, a proto není reformovatelný. Není jej třeba bourat, ale je nutné budovat paralelní struktury založené na BRICS+, rozšiřování ŠOS, jejich integraci s Organizací africké jednoty, Ligou arabských států, ASEANem, Mercosurem. V mezidobí by mohlo dojít k ustavení stálého zasedání těchto institucí v rámci OSN.

Pokud jsme civilizace civilizací, tak proč spolu s přáteli a partnery nezačít budovat organizaci organizací, vlastně prototyp budoucí OSN?

Peking je hlavním zahraničním zdrojem našeho vnitřního rozvoje, spojencem a partnerem v dohledné perspektivě. Stojí za to podpořit rozvoj námořní a vojensko-strategické moci Číny, aby zbavila Spojené státy role agresivního hegemonu a přispěla k jejich přechodu na pozice relativně konstruktivního neoizolacionismu typu 30. let minulého století, přirozeně s korekcí na nový svět.

Čína a Rusko jsou vzájemně se doplňující mocnosti. Jejich koalice, pokud se ji podaří udržet, a toho je třeba dosáhnout, se v průběhu let může stát rozhodujícím faktorem pro budování nového světového systému. Je potěšující, že současná čínská filozofie zahraniční politiky je blízká té naší.

Přirozenou strategií Ruska by však mělo zároveň být odstranění jednostranné ekonomické závislosti a také práce na “přátelské rovnováze” ČLR prostřednictvím spolupráce s Tureckem, Íránem, Indií, Pákistánem, zeměmi ASEAN, arabským světem, s oběma Korejemi, a dokonce i v perspektivě s Japonskem. Zabránit mezikorejskému konfliktu, který mohou USA vyvolat, je velký úkol. Nejdůležitějším prvkem “přátelského vyvažování” by se mělo stát zmíněné nové osvojení Sibiře. Vyvažování je užitečné i pro Peking, bude zaměřeno na snížení obav, které mají sousedé v Eurasii ohledně síly ČLR. A konečně, přátelské, téměř svazové vztahy s Čínou, přátelské s Indií, rozvoj ŠOS má být základem pro systém bezpečnosti, rozvoje a spolupráce Velké Eurasie. Doufám, že se její vytvoření stává oficiálním cílem ruské zahraniční politiky.

Taková strategie bude pojistkou i pro případ, že by se v posledních staletích v mírumilovné Číně probudily její historické expanzivní, včetně mongolských genů. Tyto geny nás však, připomínám, spojují. Obě země jsou z velké části dědici velké říše Čingischána. Odhalování společných kořenů je pro historiky obou zemí zajímavý úkol. Pokud Rusko zůstane silné, o což bude usilovat, Čína si zachová svůj přístup mírumilovného giganta a vůdci obou zemí a národy rozvinou přátelství, bude tato dvojice pilířem mezinárodního míru a stability.

Indie je dalším přirozeným spojencem při vytváření nového světového systému a v odvrácení sklouznutí ke třetí světové. Země je zdrojem důležitých technologií, pracovní síly pro nový rozvoj Sibiře i téměř bezedný trh. Hlavním úkolem je zapojit Indii do budování velkého euroasijského partnerství, od kterého je zatím poněkud stranou, zabránit její přeměně v nepřátelský kompenzátor Číny, k čemuž ji tlačí USA, a také uhlazení přirozené konkurence mezi Indií a Čínou. Primakovský trojúhelník Rusko-Čína-Indie je garantem relativního mírového rozvoje Velké Eurasie. Jednotlivé snahy vyžadují zmírnění indicko-pákistánských rozporů, které zatím zůstávají na okraji pozornosti ruské diplomacie. Mezi tím, připomínám, se tam nachází jedno z nejnebezpečnějších ohnisek možného termonukleárního konfliktu. Zatím potřebujeme stovky indologů, desítky specialistů na Pákistán, Írán, Indonésii, další země jihovýchodní Asie, afrikanisty. A samozřejmě tisíce sinologů.

V rámci strategie výstavby Velké Eurasie je třeba dále posílit pozornost vůči ASEANu. Nejsou to jen trhy a příjemná, přátelská místa pro lázeňské hosty. Za deset let mohou nastat vážné konflikty. Zejména proto, že odcházející Spojené státy mají zatím zájem na jejich rozpoutávání.

Hluboké uspokojení vyvolává stav našich vztahů s arabským světem. S mnoha jeho vůdci – Egyptem, Spojenými arabskými emiráty, Saúdskou Arábií, Alžírskem jsou vztahy prakticky přátelské. Ruské vnější vyvažování pomáhá stabilizovat neklidný region, který USA začaly aktivně rozkolísávat. Do politiky takové vnější vyváženosti se skvěle zapojila i Čína, která přispěla ke sblížení Saúdské Arábie a Íránu.

Severoamerickým směrem je podpora zahájeného dlouhodobého odchodu USA do pro ně přirozeného neoizolacionismu na nové globální úrovni. Úplný návrat k politickému paradigmatu, jaké bylo před druhou světovou válkou, není možný, ano, pravděpodobně, ani žádoucí. Závislost Spojených států na vnějším světě vytváří nástroje tlaku na ně. V případě změny současné generace liberálně-globalistických elit se USA mohou proměnit i v relativně konstruktivní kompenzátor světového systému, kterým byly do druhé poloviny 20. století. Komplexní strategie zadržování (postaru containment) není nutná, neboť vede k plýtvání zdroji potřebnými pro vnitřní oživení. S Američany nemáme žádné hluboké rozpory. Objevily se kvůli jejich expanzi, umocněné naší slabostí a hloupostí v 90. letech, která přispěla k prudkému nárůstu hegemonistických nálad ve Washingtonu. Vnitřní krize, obracení současných amerických elit k postlidským hodnotám, podmiňuje další oslabení jejich “měkké síly”, podle nás ideologického vlivu. Tvrdá politika strategického zadržování (o němž níže) by měla vytvořit podmínky pro vývoj USA do normální velmoci.

Evropa, kdysi pro nás a mnoho dalších národů modernizační maják, rychle směřuje ke geopolitické nicotě a rád bych se mýlil, k rozkladu. Stále ještě bohatý trh by se měl využít, ale hlavním vektorem pro subkontinent je morální a politické oddělování. Nejprve ztratili duši, křesťanství, nyní ztrácejí i plody století osvícenství, racionalismus. Navíc evropská byrokracie na základě zahraničního příkazu sama vnucuje Rusku odtržení. Poděkujeme jí.

Rozchod s Evropou je pro mnoho Rusů těžkou zkouškou. Ale musí se uskutečnit co nejrychleji. Samozřejmě, že oddělení nesmí být principem a totální. Ale mluvit o obnovení evropského bezpečnostního systému je nebezpečná chiméra. Systémy spolupráce a bezpečnosti je třeba budovat v rámci kontinentu budoucnosti – Velké Eurasie, která zve zainteresované a zajímavé pro nás evropské země.

Důležitým prvkem by měla být útočná, nikoli obranná, jak tomu bylo v minulosti, ideologická politika. Pokusy “zalíbit se” a dohodnout se se Západem jsou nejen nemorální, ale také kontraproduktivní z hlediska Realpolitik. Je čas otevřeně zvednout prapor ochrany normálních lidských hodnot před přicházejícími ze Západu post, a dokonce i protilidskými.

Jedním z hlavních směrů ruské politiky by měla být dlouho navrhovaná, ale odmítaná unaveným ze sovětských hesel ruským zahraničněpolitickým společenstvím aktivní politika boje za mír. A nejen prostě proti jaderné válce. Půl století starý slogan “jaderná válka nesmí být nikdy rozpoutána, nemůže mít vítěze” je krásný, ale také s krásnou duší. Jak dokazují zkušenosti z války na Ukrajině, otevírá dveře k vedení velkých válek s použitím konvenčních zbraní. A tyto války mohou a budou stále častější, více smrtící pro společnosti a zároveň stále “dostupnější”. Pokud se jim, pochopitelně, nepodaří prosadit aktivní mírovou politiku.

Pro mě je zcela zřejmý jediný rozumný cíl naší politiky vůči územím Ukrajiny. Osvobození a připojení celého jihu, východu a pravděpodobně i Podněstří. Západní země jsou předmětem budoucího vyjednávání. Optimální je vytvořit tam nárazníkový demilitarizovaný stát se smluvně neutrálním

(s ruskými základnami pro záruku neutrality) statusem. Místo pro ty obyvatele současné Ukrajiny, kteří nebudou chtít ruské občanství a život podle ruských zákonů. A aby se předešlo provokacím a nekontrolované migraci plot po obvodu v duchu toho, co Trump začal stavět na hranici s Mexikem.

Vojensko-politický aspekt

Po preventivním (i když opožděným) zahájení aktivních vojenských akcí proti Západu jsme, v souladu se starými představami, nepočítali s tím, že nepřítel rozpoutá velkou válku. A od samého začátku jsme neuvedli do chodu aktivní jaderné zadržování a zastrašování. Váháme doposud. Tím nejen dláždíme cestu smrti statisíců a milionů, pokud vezmeme v úvahu ztráty z prudkého zhoršení kvality života, lidí na Ukrajině, desetitisíců našich mužů. Ale také děláme špatnou službu celému světu. Agresor, a tím je de facto Západ, zůstává nepotrestán. Otevírá se cesta k novým agresím.

Zapomněli jsme základy strategie zadržování. Pro stranu disponující velkým konvenčním, lidským, ekonomickým potenciálem je výhodné snížení role jaderného zastrašení a naopak. Když SSSR disponoval přesilou v oblasti všeobecných ozbrojených sil, USA/NATO se bez váhání spoléhaly na koncept prvního úderu. Je pravda, že Spojené státy blafovaly, a pokud plánovaly, tak pouze proti sovětským vojskům útočícím na území spojenců. Na sovětské území se o úderech ani neuvažovalo, protože o odpovědi na americká města nebylo pochyb.

Posílení podpory jaderného zadržování, urychlení postupu na stupínku eskalace má přesvědčit Západ, že má tři východiska ohledně vojenského konfliktu na Ukrajině. První je ustoupit důstojně, například za výše uvedených podmínek. Druhá věc je být rozdrcený, uprchnout jako z Afghánistánu a dostat vlnu ozbrojených, včetně omrzlých, uprchlíků. Nebo, za třetí, dostat totéž, ale jen s jadernými údery na své území a s tím souvisejícím rozpadem společnosti.

V ruské tradici se jedná o drtivou porážku evropské invaze s následnou dohodou o novém uspořádání.

Tak učinil Alexandr I. s Kutuzovem a de Tolli v letech 1812-1814, následovaly pak dohody Vídeňského kongresu. Poté Stalin s Žukovem, Koněvem, Rokosovským znovu porazili celoevropskou armádu, tentokrát pod Hitlerovým vedením, byla uzavřena Postupimská mírová smlouva. Ale nesouhlasím s argumenty ve prospěch takového ukončení další agrese. Protože k uzavření takové smlouvy by nyní bylo nutné vyčistit cestu ruským jednotkám jadernými zbraněmi. A přesto by se utrpěly obrovské ztráty. Včetně těch morálních. Bude to totiž útočná válka. Garantem ukončení agrese musí být bezpečné a spolehlivé jaderné zadržování a bezpečnostní nárazník na území západní Ukrajiny. SVO musí pokračovat až do vítězství. Soupeř musí vědět, že pokud neustoupí, legendární ruská stálá trpělivost skončí. A za smrt každého ruského vojáka budou muset platit mnohými tisíci životů na druhé straně.

Dosáhnout odvrácení sklouzávání míru do řady konfliktů a následné globální termonukleární války, zajištění pokračování mírového obrození naší země a její proměnu na jednoho z architektů a stavitelů nového světového systému není možné bez prudké aktivizace a modernizace politiky jaderného zadržování. O mnoha aspektech takové politiky jsem psal v předchozích článcích, jiných materiálech. Ruská doktrína však již předpokládá možnost použití jaderných zbraní k odvrácení široké škály hrozeb, ale reálná politika v dnešní podobě jde dále než doktrína. Je třeba upřesnit a zpřísnit znění a příslušná vojensko-technická opatření. Hlavní je ukázat připravenost a schopnost použít jaderné zbraně v případě krajní potřeby.

Modernizace doktríny, o tom nepochybuji, probíhá. Svědčí o tom i mnohé konkrétní kroky. Nejviditelnější je rozmístění na předních hranicích, na území bratrského Běloruska raketových komplexů dlouhého doletu. Tyto rakety jsou zjevně určeny k použití nejen při ohrožení "samotné

existence státu", ale mnohem dříve. V ustanoveních doktríny, která se zabývá podmínkami použití jaderných zbraní, se však objevují mezery, které vyžadují doplnění, zejména v podmínkách zjevně předválečné situace.

Aktivizací jaderného zadržování nejen zbavíme iluzí agresory, ale také poskytneme neocenitelnou službu celému lidstvu. Jiná pojistka před sérií válek a velkého termonukleárního konfliktu zatím neexistuje. Musí být aktivována. V nedávno zřízeném Institutu světové vojenské ekonomiky a strategie VŠE, který vede admirál Sergej Avakjanc a profesor Dmitrij Trenin, budeme tomuto procesu pomáhat po vědecké stránce. Řeknu jen některé své názory, které vyžadují co rychlejší zpracování a uvedení do praxe.

Ruská politika musí otevřeně vycházet z toho, že NATO je nepřátelský blok, který svou minulou politikou dokázal agresivitu a de facto vede proti Rusku válku. Proto jsou jakékoliv, včetně preventivních jaderných úderů proti němu morálně a politicky zdůvodněny. Především se to týká zemí, které se aktivně podílejí na podpoře kyjevské junty. Staří a zejména noví členové aliance by si měli uvědomit, že po vstupu do bloku jejich bezpečnost se zásadně oslabila a kompradorské vládnoucí elity je postavily na pokraj života a smrti. Již nejednou jsem napsal, že pokud Rusko zasadí preventivní úder proti nějaké zemi NATO, nebude následovat odpověď ze strany USA, pokud v Bílém domě a Pentagonu nesedí šílenci, kteří nenávidí svou zemi a jsou připraveni zničit Washington, Houston, Chicago nebo Los Angeles kvůli obraně Poznaň, Frankfurtu, Bukurešti nebo Helsinek.

Ruská politika použití jaderných zbraní by měla z mého pohledu zadržovat hrozbou úderu odplaty i rozsáhlé použití proti Rusku nebo jeho spojencům biologické nebo kybernetické zbraně. Základy ve zbrojení v této oblasti, které vedou USA a některé jejich satelity, musí být překonány.

Je na čase ukončit Západem vnucenou hádku o možnosti použití "taktických jaderných zbraní". Jejich použití se teoreticky předpokládalo v letech minulé studené války. Američtí stratégové nyní podle úniků pracují na další miniaturizaci jaderné munice. Jít tímto směrem je hloupé a krátkozraké, protože to dále rozmazává strategickou stabilitu – ukazatel pravděpodobnosti rozvinutí globální jaderné války. Pokud vím, tak z vojenského hlediska je tento přístup velmi málo účinný.

Myslím, že je vhodné jednat o omezení kapacity jaderné munice zdola, řekněme 30-40 kilotun, půldruhé až dvě hirošimské bomby, aby potenciální agresori a jejich obyvatelstvo pochopili, co jim hrozí. Snížení prahu použití a zvýšení minimální kapacity munice je nezbytné pro obnovení další ztracené funkce jaderného zadržování – odvrácení velkých konvenčních válek. Strategickým plánovačům ve Washingtonu a jejich evropských pomocníkům musí být jasné, že zničení ruských letadel nad naším územím nebo další bombardování ruských měst bude potrestáno (po varovném úderu nejadernou municí) použitím jaderných zbraní. Pak se možná sami ujmou práce na likvidaci kyjevské junty.

Nutná je zřejmě i změna (včetně částečně veřejné) seznamu cílů pro jaderné údery odplaty. Musíme si ujasnit, koho se chystáme zadržovat. Poté, co Američané kvůli svým imperiálním ambicím, "na obranu demokracie" zničili miliony lidí ve Vietnamu, Kambodži, Laosu, Iráku, provedli zrůdné agrese proti Jugoslávii, Libyi, vědomě hodili, nehledě na všechna varování, do ohně války statisíce, a možná již i miliony Ukrajinců, není jisté, že pro západní globalistickou oligarchii není hrozba odvetného úderu odplaty ani na území jejich zemí dostatečným zadržujícím faktorem. Jednoduše řečeno, neznepokojují se o dobro ani vlastních občanů a neděsí je oběti mezi nimi.

Možná by stálo za úvahu, aby jako cíle první vlny, dokonce i úderů odplaty v předstihu byla místa, kde se tato oligarchie shlukuje?

Bůh však kvůli očištění světa zasáhl ohnivým deštěm (dnešní ekvivalent – omezený jaderný úder na

cíle v Evropě) zabředlé do ničemností a zkaženosti Sodomu a Gomoru. Je možné se vrátit ještě k jedné nápořádě Starého zákona. Naše jaderná torpéda Poseidon jsou schopna vyvolat tsunami připomínající velkou potopu. Většina zemí, které vedou agresivní politiku, jsou přímořské. Globalistický oligarchát nebo "hluboký stát" nemůže doufat, že budou s to se zachránit, podobně jako Noe se svou zbožnou rodinou a zvířaty na arše.

Ještě jednou zopakuji to, co jsem řekl. Zvýšení spolehlivosti a účinnosti jaderného zadržování je nezbytné nejen pro ukončení ukrajinské války rozpoutané Západem. A nejen k mírovému přesunu Západu na mnohem skromnější, ale doufejme, důstojné místo v budoucím světovém systému. Hlavním úkolem je zabránit valící se vlně konfliktů, zabránit "století válce", jejich eskalaci na globální termonukleární úroveň.

A proto je třeba jít nahoru po žebříku jaderného zadržování, a to nehledě na válku na Ukrajině. Do vývoje již provedených nebo plánovaných kroků by bylo vhodné po konzultaci s přátelskými státy, ale aniž bychom na ně přenesli odpovědnost, rychle jednat o obnovení testů jaderných zbraní. Nejprve podzemních, a pokud se to ukáže jako nedostatečné, pak provést test Car-bomby-2 na Nové zemi, minimalizovat škody v přírodě své země a přátelských států Světové většiny.

Ani bych příliš neprotestoval, kdyby takovou demonstraci jaderných výbuchů provedly Spojené státy. To by zvýšilo celkový účinek jaderného zadržování. Washington však zatím nemá zájem zvyšovat roli jaderného faktoru ve světové politice a spoléhá se na stále významnou sílu v oblasti ekonomiky a síly všeobecného určení.

Dříve nebo později je třeba změnit oficiální ruskou politiku v oblasti nešíření jaderných zbraní. Ta minulá nebyla marná: snižovala rizika neoprávněného použití jaderných zbraní, jaderného terorismu. Ale byla nespravedlivá vůči mnoha nezápadním státům a dávno přestala fungovat. Když jsme se jí drželi, šli jsme v plavební dráze Američanů, kteří chtěli nejen zabránit rizikům, ale také zabránit vytvoření omezujících mechanismů pro realizaci své převahy v silách všeobecného určení, zejména námořnictvu. Historicky, filozoficky šíření přispělo k míru. Je hrozné si představit, co by se stalo, kdyby SSSR nezískal jaderné zbraně, a pak Čína. Izrael, když získal jaderné zbraně, se mezi zneprátelenými arabskými mocnostmi začal cítit sebevědoměji. Je pravda, že tuto důvěru zneužil, aniž by šel ke spravedlivému řešení palestinské otázky a nyní rozpoutal válku v Gaze s jasnými znaky genocidy. Kdyby jeho sousedé měli jaderné zbraně, Izrael by jednal skromněji. Indie, která provedla jaderné testy, se ve vztazích se silnější Čínou začala cítit jednoznačně klidněji. Indo-pákistánský konflikt doutná, ale od doby, kdy obě země získaly jaderný status, se rozsah střetů zmenšil.

KLDR se cítí jistější a zvyšuje svůj status na mezinárodní scéně, zejména poté, co se Rusko konečně přestalo tahat jako ocas Západu a de facto obnovilo spolupráci s Pchjongjangem. Omezené jaderné šíření se může ukázat jako užitečné a jako bariéra při vytváření a používání biologických zbraní. Zvýšení úrovně jaderné hrozby může být odstrašujícím faktorem pro militarizaci technologií umělé inteligence. A co je nejdůležitější, jaderné zbraně, včetně jejich šíření, jsou nezbytné k obnovení funkcí jaderného zadržování, které přestaly fungovat nejen v prevenci velkých válek s použitím konvenčních zbraní (viz Ukrajina), ale také v závodech konvenčních zbraní. Nejadernou válku nelze vyhrát, pokud má potenciální nepřítel jaderné zbraně, a hlavně připravenost na jejich použití.

Již nyní je zvýšení spoléhání se na jaderné zadržení nezbytné k ochlazení myslí evropských "vůdců", kteří ztratili rozum a kteří blábolí o nevyhnutelnosti střetu Ruska a NATO a volají po tom, aby se na to připravily ozbrojené síly. Těmto žvanilům a jejich posluchačům je třeba připomenout, že v případě války mezi Ruskem a NATO v Evropě z mnoha evropských zemí aliance už v prvních dnech po vypuknutí konfliktu mnoho nezůstane.

Šíření s sebou samozřejmě nese i rizika. Ale v podmínkách světového chaosu a přerozdělení, což

začalo, jsou mnohem menší než ta, která vznikly uvolněním jaderného zadržování.

Polycentrický a udržitelný světový řád budoucnosti nenastane bez jaderné mnohostrannosti.

Některé země by samozřejmě měly být navždy a pevně zbaveny práva vlastnit jaderný arzenál, nebo se dokonce přiblížit k jeho získání. Německo, které rozpoutalo dvě světové války a rozpoutalo genocidu, se musí stát legitimním cílem preventivního úderu a být jednoduše zničeno, pokud natáhne ruce k jaderné bombě. Nicméně, již nyní, když zapomíná na svou hrůznou historii, naráží na takový trest a vystupuje jako revanšistický stát, jako hlavní evropský sponzor války na Ukrajině. V Evropě by se podobného osudu měly bát i všechny země, které se podílely na Hitlerově invazi na území SSSR. Myslím, že takovému osudu se nevyhne v případě krajní nutnosti ani Polsko, pokud bude uvažovat o jaderných zbraních. Ale, opakuji se už poněkolikáté, nedej Bože.

Čína bude mít plné právo, a dokonce i morální povinnost, s podporou Ruska a dalších zemí Světové většiny potrestat Japonsko, jehož agrese si vyžádala desítky milionů životů Číňanů, dalších obyvatel Asie, a které stále sní o odvetě, nárokuje si ruské území, pokud se Tokio pohne k držení jaderných zbraní.

Blízký východ potřebuje stabilní jadernou rovnováhu. Izrael, pokud a když překoná svou delegitimizaci kvůli zvěrstvům v Gaze. Írán, pokud se vzdá své oficiálně deklarované snahy zničit Izrael. Jedna ze zemí Zálivu nebo jejich společenství. Nejlepší kandidátem na disponování jménem celého arabského světa jsou Spojené arabské emiráty, pokud ne, Saúdská Arábie a/nebo Egypt. Samozřejmě, že pohyb k jaderným zbraním předních zemí světové většiny musí být rovnoměrný, doprovázený přípravou příslušných kádru a elit. Rusko může a musí sdílet zkušenosti. Již nyní je třeba intenzivně rozvíjet dialogy s předními zeměmi o podstatě a modernizaci politiky jaderného zadržování. Pokud se Spojené státy, které přejdou, doufejme, co nejlidněji, od role světového hegemonu, která se jim náhodně dostala, do role normální velmoci, budou chtít vrátit ke klasickému čtení doktríny Monroa a znovu se stát hegemonem v Latinské Americe, lze uvažovat o pomoci s poskytnutím jaderného statusu Brazílii nebo dokonce Mexiku (pokud budou chtít).

Některé z uvedených návrhů vyvolají vlnu kritiky, stejně jako články o jaderném zadržování v loňském roce. Ukázalo se však, že jsou nesmírně užitečné jak pro domácí, tak pro globální strategické společenství, přiměly ho vystoupit z letargického snu "strategického parazitismu". V USA se rychle zastavily řeči, že Rusko nikdy nepoužije jaderné zbraně v reakci na agresi západu na Ukrajině. Pak se mluvilo o nebezpečí jaderné eskalace války na Ukrajině. Pak že prohrají válku proti Rusku a Číně. V Evropě, která zcela ztratila strategicky myslící třídu, stále kvičí. Ale nejsou tak nebezpeční.

Dál musíme myslet společně. Předpokládám, že to budeme dělat veřejně i za zavřenými dveřmi s experty z předních zemí Světové většiny a v budoucnu i s vystřízlivělými představiteli západního světa. Skončím řádky naděje z onoho Alexandra Bloka: "Dokud není pozdě – starý meč do pochvy, / Přátelé! Budme bratry!". Pokud přežijeme nadcházející dvě desetiletí, vyhneme se dalšímu století takovému, jaké bylo dvacáté, zejména jeho první polovina, naše děti a vnoučata budou žít v pestrobarevném, multikulturním, mnohem spravedlivějším světě.

AUTOR: Sergej Karaganov

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/Nová Republika

[ZDROJ](#)